

Thư Giáng sinh

“Em chọn người khác đó là quyết định của em, tôi chọn em đó là quyết định của tôi. Em có thể sẽ thay đổi quyết định của em, nhưng tôi thì không bao giờ!”

Cô vì được lĩnh phần thưởng học sinh giỏi nhất trường, nên đứng lên bục nhận thưởng.

Cả trường biết mặt.

Anh trở thành kẻ ngưỡng mộ.

Năm đó anh mười bốn tuổi.

Một hôm tan học, anh phát hiện cô không những chỉ ngồi cùng chuyến xe bus, lại còn xuống cùng bến, nhà cô chỉ cách nhà anh một con ngõ nhỏ.

Anh nhờ tấm thiệp Giáng sinh để viết thư cho cô: “Hy vọng mình trở thành bạn”.

Kết quả được hồi âm là... bị giám thị cầm lên đọc trước toàn trường và những tiếng cười rúc rích chế nhạo.

Lá thư này làm cả trường đều biết “cóc nhái đòi ăn thịt thiên nga”.

Một đứa ở lớp cá biệt đòi lột vào mắt xanh của nữ sinh gương mẫu nhất trường?

Anh tiếp tục viết thư, viết rồi cất đi.

Đến mùa Giáng sinh năm lớp chín thì mang tất cả bỏ vào hòm thư nhà cô.

Cô không trả lời, giám thị cũng chẳng nhắc nhở.

Kỳ thi vào cấp ba có kết quả, cô thi đỗ vào trường nữ sinh số một Đài Bắc ngay sát phủ tổng thống.

Trường anh cách đó chẳng xa, anh học trường bổ túc khoa học tự nhiên.

Vẫn thường đi cùng tuyến xe bus với cô, nhưng chưa hề bắt chuyện.

Anh chỉ có thể lén nhìn màu áo đồng phục xanh lục kia, âm thầm cầu chúc cho cô, và tự động viên chính mình.

Anh vẫn viết thư, vẫn gửi cả tập vào mỗi mùa hoa hoa trạng nguyên tháng 12.

Cô vẫn không ngó ngang.

Lên đại học, cô vào Đại học Sư phạm Đài Loan, anh xuống miền Nam học trung cấp.

Để được nhìn thấy cô thường xuyên, anh ở miền Nam khổ học một năm trời, cuối cùng thi đỗ kỳ chuyển trường, vào khoa Giáo dục Công nghiệp của Đại học Sư phạm Đài Loan, lại trở thành bạn học của cô.

Còn nhớ, ngày nhìn thấy tên mình trên bảng trúng tuyển, anh lẩm nhẩm tên cô, phóng xe như bay đến con ngõ nhỏ để lần đầu tiên bấm chuông cửa nhà cô.

Chuông cửa kêu, đầu óc anh chỉ có hình ảnh cô, khao khát nói với cô một câu nói một đời người, nhưng cô không để ý.

Cô đã có bạn trai, nhưng anh vẫn viết thư cho cô:

“Em chọn người khác đó là quyết định của em, tôi chọn em đó là quyết định của tôi. Em có thể sẽ thay đổi quyết định của em, nhưng tôi thì không bao giờ!”

Cô rốt cuộc vẫn không ngó ngang gì tới anh, với sự si tình có vẻ như khủng bố tinh thần kia.

Mùa Giáng sinh năm đó, anh nhập ngũ, cô cưới chồng.

Không lâu sau, cô sang Mỹ, anh cũng được tin cô đã sinh con gái.

Nhưng anh không tuyệt vọng, từ nhỏ chưa bao giờ anh nghĩ mình sẽ đi Mỹ,

vẫn nghĩ, đi Mỹ là chuyện không tưởng, như kiệu vàng có bao giờ đến thân kẻ phàm trần.

Anh cứ tưởng mỗi học kỳ học cho thật chắc đã là quá tốt rồi, nhưng cô đã gọi lên giấc mơ nước Mỹ, và anh đến Mỹ du học, mới hiểu ra những mùa Giáng sinh trên tuyết trắng thật đẹp và tin sự lựa chọn của tuổi mười bốn.

Ba mươi một tuổi, anh tốt nghiệp, trở về Đài Loan, dạy ở một trường đại học, vẫn chỉ yêu một người.

Anh vẫn viết thư, mỗi lần Giáng sinh lá thư lại đặc biệt dài.

Chỉ có điều anh không gửi đi, anh định chờ đến lúc tròn hai mươi năm quen nhau rồi tính.

Anh muốn đơn sơ mang mối tình đơn sơ vào tuổi trung niên.

Mùa Giáng sinh năm ba mươi ba tuổi, cô đến tìm anh.

Đã mười chín năm rồi! Cuối cùng thư đã có hồi âm.

Cô đã mất nhiều thứ, cô mang con gái quay về, không việc làm, nghĩ anh là giảng viên đại học, quan hệ rộng, nhiều bạn tốt.

Anh, tất nhiên, giúp cô quay lại giảng đường.

Anh cần cô, anh dùng cái tình đơn sơ của năm mười bốn tuổi.

Nhưng cô vẫn từ chối, vì giờ cô không còn xứng đáng với anh nữa.

Cô không còn là cô học trò giỏi giang ngày xưa nữa.

Giờ cô chỉ là một thiếu phụ cay đắng sau cuộc hôn nhân thất bại! Anh mang hai hòm thư đến nhà cô để cầu hôn. Anh cảm ơn cô đã cho anh tất cả.

Không có cô, có lẽ anh chỉ học hết cấp ba bỏ túc mà thôi.

Không có cô, sẽ không có cử nhân, không thạc sĩ, không tiến sĩ.

Không có cô, ai dắt anh qua những tháng ngày đặng đẵng.

Không có cô, anh sẽ đi về hướng nào của cuộc đời?

Không có cô, chữ của anh sẽ không được luyện ngay ngắn thế, văn của anh sẽ không mượt mà thế.

Không có cô, một người học khoa học tự nhiên không thể yêu văn chương, thi ca như anh.

“Văn chương, thi ca đã ở bên tôi, tôi trở thành tôi ngày hôm nay!”

“Em hãy để cho anh cả đời chỉ yêu một người!”

“Em chưa nợ anh điều gì, yêu em là điều tốt đẹp nhất đời anh.”

Mùa Giáng sinh năm ba mươi tư tuổi.

Anh và cô bước vào thăm đỏ trong lễ đường.

Anh nhất định đòi con gái cô làm tiên đồng trong đám cưới.

Câu chuyện này chưa kết thúc, họ đã sống bên nhau hơn mười mùa Giáng sinh hạnh phúc trong khu tập thể nhà trường, những bông hoa trạng nguyên nhà họ nở sớm nhất, thắm đỏ hơn cả, và lâu tàn nhất.

Tôi biết câu chuyện này, vì tôi từng học giáo sư Bành Hoài Chân, khoa Giáo dục Công nghiệp, Đại học Sư phạm Đài Loan.